

[Annette Just]

sket fremskridt, så de ikke sender nogen af sted? Har vi så bare været til grin? Behøvede vi slet ikke at have diskuteret den del af forslaget, som drejer sig om en fælles nordisk indsats, eller er det som sædvanlig blot en måde at prøve at vildlede befolkningen på?

Peter Duetoft (CD):

Med beslutningen i dag sender Danmark to signaler til omverdenen. Det ene er, at vi stadig væk opfatter FN som det centrale organ, verdens politibetjent, der skal gribe ind, når der sker urimeligheder. Det andet er, at Danmark har et medansvar for, hvad der foregår i verden. Vi lukker ikke vores døre, bygger ikke en mur op om os og siger, at de andres problemer ikke er vores, men påtager os en del af medansvaret for udviklingen.

I går kunne man i en radioudsendelse, hvor man havde lavet sådan noget telefonhalløj, høre en række mennesker ringe ind og give deres besyv med om det her. De, der var for, og de, der var imod, stod sådan nogenlunde fifty-fifty, men det slående var, at de, der talte imod beslutningen, faktisk alle sammen byggede det på et fejlagtigt grundlag; der var faktuelle fejl i det, man sagde.

Der er mange myter om, hvad det er, vi er i gang med, og der er sikkert mange myter, der vil blive båret videre af medlemmer af dette Ting, men en kendsgerning er det altså, at vi har prøvet at forhandle, prøvet sanktionerne og har prøvet og stadig prøver de politiske midler, men der er visse mennesker i verden, man åbenbart ikke kan blive ved at snakke med; til sidst må man sætte magt bag, hvis man skal have flyttet noget. Det lærte man i slutningen af 1930'erne, det er vi ved at lære igen, og derfor håber jeg, at et samlet Folketing i det mindste vil tage myterne ud af debatten.

En af de værste myter er, at dette skulle være let, og at nogen skulle være glad for denne beslutning. En gang imellem har man indtrykket af, at folk tror, at vi er en flok masochister, der jubler over at skulle i gang med at træffe denne beslutning. Beslutningen er uendelig svær, og derfor skal jeg ligesom hr. Ellemann-Jensen glæde mig over, at det meste af det partipolitiske er taget ud af debatten, men jeg vil så også opfordre i alt fald alle de partier, der stemmer for forslaget, til at følge det til dørs og ikke, hvis det værste skulle ske, at danskere omkom-

mer, benytte den situation til at kaste mudder i hovedet på hinanden og fortælle, at det nok var regeringens eller den og dens skyld, eller uddannelsen, der ikke var god nok, eller hvad det nu var. Vi må nu stå sammen om denne meget vanskelige mission og sørge for, at den hele vejen igennem ikke bliver partipolitisk.

Efter CD's opfattelse lever vi med beslutningen i dag op til alt det, der var meningen med FN, da det blev skabt efter Anden Verdenskrig og skulle være svaret på grusomhederne og ødelæggelserne i verden før og under krigen. Det er ikke en let beslutning, men den er rigtig, og derfor er det godt, at et bredt flertal om et par minutter træffer den.

Jørgen Estrup (RV):

Folketinget har gennemført en grundig og seriøs debat om de muligheder og farer, situationen i Jugoslavien rummer. Forsvarsudvalget har haft et meget grundigt udvalgsarbejde om, hvad det, som nu er foreslået, vil indebære, og jeg synes, at det, der står tilbage, er, at det er en mulighed, som giver håb om bedre udsigter for fredsprocessen og for det humanitære arbejde, og at den bør udnyttes. Det er samtidig en støtte til FN's muligheder for både nu og fremover at gøre en indsats, sådan som det var tænkt efter FN-pagten.

Tilbage, tror jeg, står for os alle sammen en tvivl, som kun kan vejres væk af de kommende begivenheder. Jeg mener ikke, som jeg sagde i går, at det er nogen skam at være i tvivl om en beslutning af den rækkevidde.

Jeg synes på den anden side ikke, og dér vil jeg godt knytte an til den linie, som hr. Gert Petersen lagde som forklaring på SF's afvisning af forslaget, at man bakker FN op, når man af frygt for motiverne hos nogle NATO-lande afviser en klar beslutning om, at FN's generalsekretær træffer den afgørende beslutning om at føre resolution nr. 836 ud i livet.

Jeg synes, at de ting, der er fremgået af NATO-kommunikeerne, og så vidt det er muligt af svarene under udvalgsarbejdet, viser, at det, der står tilbage, er det, som altid vil stå tilbage, når lande arbejder sammen, nemlig at de har forskellige motiver, men det afgørende er jo ikke hypoteserne og mulighederne, men hvad der besluttes.

Jeg tror, at hr. Gert Petersen og jeg kan dele et ønske om, at NATO nu viser, at NATO også